கழுகின் சத்தம்

ஏப்ரல் 8, 2025

2

சகோ.வில்லியம் பிரன்ஹாம் அவர்கள் பேசிய செய்திகளிலிருந்து

சகோதரனே, இன்று காலை உன்னிடம்
ஒன்றைக் கூற விரும்புகிறேன். நீ
பாடுபடாதே, நானும் பாடுபட மாட்டேன்.

Title: 60-12-18 **விளங்காத சத்தம்**

440. முடிக்கும் தருணத்தில், இரட்சிப்புக்கும் சுகம் பெறுதலுக்கும் இந்த வார்த்தைகளை ஒரு நிமிடம் கூற விரும்புகிறேன்.

441. பால் ராடேர் என் நண்பர். அவரை சிறிது காலமாக நான் அறிந்திருந்தேன். நான் பையனாக அவருடைய பாதங்களில் உட்கார்ந் திருக்கிறேன், பெரிய ஊழியக்காரர். அண்மையில் அவர் கலிபோர்னியா வில் காலமானார். அவர் மரிக்கும்

தருவாயில்... அவருக்கு புற்றுநோய் உண்டாகி, கலிபோர்னியாவில் மரணத்தருவாயில் இருந்தார். இப் பொழுது ஓ.எல். ஜாகர்ஸ், வைத் துள்ள கூடாரத்தை அவர் முன்பு வைத்திருந்தார். அப்பொழுது அதன் பெயர் என்னவென்று மறந்து விட்டது, இப்பொழுது அது உலக சபை என்றழைக்கப்படுகிறது. பால் ராடேரின் பழைய கூடாரம், அது எல்டராடோ தெருவைத் தாண்டி யுள்ளது, நீங்கள் அதன் வழியாக சென்று, மக்பர்ஸன் ஆலயத்தை கடந்து, பூங்காவில் உள்ளது. பால் ராடேர் அதற்கு போதகராயிருந்த போது அவர்கள் அங்கு சென்றனர்.

442. அவர் மரிப்பதற்கு முன் தன் கரங்களை நான் நன்கு அறிந்துள்ள ஒரு சகோதரனின் தோள் மேல் போட்டு - அவர் எர்ண் பாக்ஸ் டருக்கு நண்பர் - "நான் பாப்டிஸ்டு கூட்டத்தாராகிய உங்களுடன் விளை யாடிக் கொண்டிருந்ததற்கு பதிலாக என் கிருபையின் செய்தியை உற் சாகமுள்ள பெந்தெகொஸ்தேயின ருக்கு அளித்திருந்தால், இன்றைக்கு நான் பிழைத்திருப் பேன். ஆனால் நீங்கள் என்னைத் தொல்லைப் படுத்திவிட்டீர்கள். நான் மிகவும் சோர்வடைந்து, குழப்பமுற்று, முடிவில் இப்பொழுது மரித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்," என்றார்.

443. அவர் படுக்கையில் அங்கு படுத்துக்கொண்டிருந்தபோது, அவர் கள் திரையை இழுத்துவிட்டு, 'உம்மண்டை தேவனே" என்னும் பாடலைப் பாடிக்கொண்டிருந்தனர். அவர் நகைச்சுவை உள்ளவர். அவர், "மரித்துக் கொண்டிருப்பது யார், நீங்களா நானா? நீங்கள் மரித்துக் கொண்டிருப்பதாக தோன்றுகிறது. அப்படி செய்யாதீர்கள். உற்சாகமான சில சுவிசேஷப் பாடல்களை எனக் காக பாடுங்கள்," என்றார். அப் பொழுது மூடி வேதாகம சங்கத்தைச் சேர்ந்த நால்வர் பாடல் குழு "மீட்பர் மரித்த குருசண்டை" என்னும் பாட லைப் பாடினர். அவர், "இது அதைக்

காட்டிலும் நன்றாயிருக்கிறது. கர்த்தருக்கு ஸ்தோத்திரம்" என்றார்.

444. அவர், "லூக் எங்கே?" என்றார். லூக்கும் பாலும், நானும் என் மகன் பில்லியும் இருப்பது போல், ஒன்றாகவே இருந்து வந்தனர். அவர்கள் சகோதரர், அவர்கள் ஒன்றாக இருந்தனர். அவர், 'லூக் எங்கே?" என்று கேட்டார். லூக் தன் சகோதரன் மரிப்பதைக் காண விரும்பாமல், அந்த ஆஸ்பத்திரியில் அடுத்த அறையில் இருந்தார். அவர், "அவனை இங்கு வரும்படி சொல்லுங்கள், அவனைக் கொண்டு வாருங்கள்," என்றார்.

445. லூக் பால் இருந்த இடத்துக்கு வந்தபோது, பால் தன் கையை நீட்டி அவர் கையை பிடித்துக் கொண்டார். லூக் தன் தலையை திருப்பிக்கொள்ள முயன்றார். அவர், “லூக், நாம் எத்தனையோ கடினமான போராட்டங்களின் வழியாக ஒருமித்து கடந்து வந்திருக்கிறோம். இல்லையா, சகோதரனே?” என்றார்.

446. லூக், “ஆம், இத்தனை ஆண்டுகளாக நாம் ஒன்றாக பாடு பட்டோம், சகோதரனே. அது உண்மை, அநேக கடினமான போராட்டங்கள்,” என்றார்.

447. பால், “லூக், சற்று யோசித்து பார். இன்னும் ஐந்து நிமிடங்களில் நான், அவருடைய நீதியின் வஸ் திரத்தை உடுத்தினவனாய், தேவனு டைய சமூகத்தில் நின்று கொண் டிருப்பேன்” என்று சொல்லி, அவ ருடைய சகோதரனின் கரங்களை இறுகப் பிடித்தவரே மரித்துப் போனார். அதைக் குறித்து நிச்சய மின்மை எதுவுமில்லை. அவர் போகும் வழியை அவர் அறிந்திருந் தார். அவர் பரிசுத்த ஆவியின் அபிஷேகம் பெற்று, அவருடைய வாழ்க்கையில் தேவனுடைய வல்ல மையைக் கொண்டிருந்ததை அறிந் திருந்தார்.

448. அவர் மரம் வெட்டுபவர். அவர் மரங்களை வெட்டுவது வழக்கம். அவர் சொன்னார்....

449. அவரும் என்னைப்போல் ஒரு மிஷனரி - நான் கடல் கடந்து செல்வதைப் போல். அவரும் லூக்கும் மற்றவர்களும் தீவுகளுக்கு சென்றிருந்தபோது, விஷ ஜுரத்தில் பீடிக்கப்பட்டனர். அது மிகவும் மோசமானது, மரணத்தை விளை விக்க கூடியது. அவருக்கு விஷ ஜுரம் கண்டது. அது காடுகளில், அங்கு ஒன்றுமேயில்லை. அவரும் அவருடைய அழகிய மனைவியும் அங்கிருந்தனர். அவர் என்ன சொன்

னார் தெரியுமா, அந்த வரலாற்றை உங்களிடம் கூறியிருக்கிறேன். “சென்ற முறை அவர் மரித்து விடு வார் என்னும் எண்ணம் அவருக் குண்டான போது, அவருடைய மனைவி முத்தமிட்டு விடை பெற் றாள்,” என்று கூறினார். எனவே அவர்கள் அங்கிருந்தனர். அந்த அறை இருட்டாகிக் கொண்டே வந்தது. அவர் போய்விடுவார் என்று நினைத்தார்.

450. அவர் மனைவியிடம், “தேனே, இங்கு இருட்டடைந்து கொண்டே வருகிறது. நான் மரித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்றார்.

451. அவள், "ஓ, பால்! பால்!," என்று கதறி முகங்குப்புற விழுந்து அழத் தொடங்கினாள்.

452. அவர், "தேனே அழுது கொண்டேயிரு... தேவனிடம் கதறி அழுதுகொண்டேயிரு. உன் குரலை நான் கேட்கட்டும். யாராகிலும் ஜெபியுங்கள். இனிமேல் என்னால் ஜெபிக்க முடியாது. நான் மரிக்கும் போது, அதை கேட்க விரும்பு கிறேன்," என்றார்.

453. அவள் தேவனிடம் கதறி அழுது, "ஓ, தேவனே, அவர் மரிக்க விடாதேயும். அவர் வேலை இன் னும் முடியவில்லை. ஓ, தேவனே,

பாலை மரிக்க விடாதேயும்” என்று அழுது கொண்டேயிருந்தாள். அவள் இப்படி அவர் மேல் படுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

454. அது இருட்டடைந்து கொண்டே வந்தது. அவர், “அன்பே, அது மேலும் மேலும் இருட்ட டைந்து கொண்டே வருகிறது” என்றார்.

455. முடிவில் அவர் கடந்து சென்றார். அவர், “நான் கடந்து சென்ற போது, நான் மீண்டும் இளைஞனாக மாறினதாக சொப் பனம் கண்டேன். நான் ஓரிகானி லுள்ள ஒரு காட்டை அடைந்தேன்,”

என்றார். அது தான் அவருடைய சொந்த இடம். அவர் தொடர்ந்து, 'நான் ஒரு மரத்தை வெட்டினேன். முதலாளி என்னிடம், 'நீ மலையின் உச்சிக்கு சென்று ஒரு குறிப்பிட்ட மரத்தை வெட்டு. வீடு கட்டுவதற்கு நாம் மரம் உண்டாக்க வேண்டும் என்றார்" என்றார்.

456. அவர், "சரி, முதலாளி" என்று கூறிச்சென்றார். அவர் அவை களை முகர்ந்ததாகவும், அவை பச்சையாக இருந்ததாகவும் கூறி னார். அவருக்கு நல்லுணர்வு தோன் றினதாம். அவர் காட்டின் வழியே இப்படி ஓடிச் சென்றாராம். அவர்

கோடாரியால் வெட்டினபோது, கோடாரியின் இரும்பு மிருதுவான தேவதாரு மரத்துக்குள் பாய்வதை உணர்ந்தாராம். உங்களுக்கு ஓரிகான் தேவதாரு மரம் தெரியும். அது உள்ளே பாய்ந்த போது..... தென் பாகத்திலும் அதே விதமான மரம் உள்ளது. ஆனால் அது கடினமானது. நீங்கள் வடக்கே செல்லும் போது, குளிர் அதிகமாகுந்தோறும் மரம் மிருதுவாகிக்கொண்டே வருகிறது. முடிவில் அவர் இரட்டை இரும்புத் துண்டை கோடாரியில் பொருத்தி, மரத்தின் எல்லா கிளைகளையும் வெட்டி வீழ்த்தினார். அவர் கோடா ரியை அங்கு குத்தி நிறுத்தி,

"மரத்தை சுமந்து மலையின் கீழே செல்லப் போகிறேன்," என்றார்.

457. அவர் அதை தூக்க முயன்ற போது, அவரால் தூக்க முடிய வில்லை. அவர் முயன்று முயன்று பார்த்தார். அவரால் முடியவில்லை. ஒரு மனிதனின் வலுவான தசைகள் முதுகிலுள்ளவை என்று அவர் நினைவுகூர்ந்ததாகச் சொன்னார். எனவே அவருடைய தசைகள் பிளந்து போகாமல் இருப்பதற்காக, தன் முழங்கால்களை ஒன்றாக சேர்த்து, குனிந்து அதை தூக்க முயன்றார். அவர் எல்லாதசைகளின் வலிமையையும் அதில் போட்டு

தூக்க முயன்றும் அவரால் முடிய வில்லை. அவர் பாடுபட்டு முயன் றும் பயனில்லை. அவர், 'நான் எப்படியும் இந்த மரக்கட்டையை கீழே கொண்டு செல்லவேண்டும். என் முதலாளி அதை கொண்டு வரும்படி எனக்குக் கட்டளையிட் டிருக்கிறார். என் பலம் என்னை விட்டு எங்கே சென்றதோ தெரிய வில்லை. என்னால் தூக்கமுடிந்தால், அதை தோளின் மேல் வைத்துக் கொண்டு நடந்து சென்றிருப்பேன். ஆனால் என்னால் தூக்க முடிய வில்லையே" என்றார். அவர் எவ் வளவோ முயன்று பார்த்தும் அவ

ரால் முடியவில்லை. அவர் களைத் துப்போனார்.

458. அவர் மரத்தின் பக்கம் விழுந்து (சகோ. பிரன்ஹாம் மூச்சு வாங்குவது போல் காண்பிக்கிறார் - ஆசி), 'நான் பாடுபட்டேன். பாடு பட்டேன். பாடுபட்டேன், பாடுபட் டேன். இனி என்னால் முடியாது. நான் எப்படியும் அந்த மரக்கட் டையை கீழே கொண்டு செல்ல வேண்டும், ஆனால் எப்படியென்று தெரியவில்லை. என்னால் தூக்க முடியவில்லை. என்ன செய்வ தென்று தெரியவில்லை," என்று

சொல்லிக்கொண்டு அங்கு உட்கார்ந் திருந்தார்.

459. அப்பொழுது அவர் ஒரு சத்தத்தைக் கேட்டார். அது அவரை “பால்' என்று அழைத்த அவருடைய முதலாளியின் குரல். அது மிகவும் இனிமையான குரலாக இருந்ததாகக் கூறினார்.

460. அவர், “நான் திரும்பி பார்த்தபோது, அது என் முதலாளி அல்ல. அது என் உண்மையான முதலாளி இயேசு,” என்றார்.

461. இயேசு, “பால், நீ ஏன் கஷ்டப்படுகிறாய்? அங்கு ஓடிக்

கொண்டிருக்கும் ஓடையை கவனித்தாயா? அது நேராக முகாமுக்குச் செல்கிறது. நீ ஏன் மரக்கட்டையை தண்ணீரில் தள்ளி, அதன் மேல் ஏறிச் சொல்லக்கூடாது?” என்றார்.

462. எனவே அவர் மரக்கட்டையை தண்ணீரில் உருட்டி விட்டு, அதன் மேல் குதித்து உட்கார்ந்து, சிறு அலைகளின் மேல் சென்று, “நான் அதன் மேல் ஏறிச் செல்கிறேன்! நான் அதன் மேல் ஏறிச் செல்கிறேன்!” என்று கூச்சலிட்டுக் கொண்டே சென்றார்.

463. அவருடைய உயிர் அறைக்குள் வந்தபோது, அவருடைய

மனைவி அவருடைய உடலின் மேல் படுத்திக்கொண்டு ஜெபித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவர், “நான் அதன் மேல் ஏறிச் செல்கிறேன்! நான் அதன்மேல் ஏறிச்செல்கிறேன்” என்று சத்தமிட்டுக் கொண்டே குதித்தெழுந் தார்.

464. சகோதரனே, இன்று காலை உன்னிடம் ஒன்றைக் கூற விரும்பு கிறேன். நீ பாடுபடாதே, நானும் பாடுபட மாட்டேன். 'நான் மெதோடிஸ்டு, நான் பாப்டிஸ்டு, நான் இது” என்று அங்கும் இங்கும் ஓடுவது உங்களைக் களைப்பாக்கி விடும். நான் இயேசுவை ஏற்றுக்

கொண்டேன். அவருடைய கிருபையினால் நான் அவருடைய வாக்குத் தத்தத்தை ஏற்றுக்கொண்டேன். அவர் என்னிடம் வந்தார். நான் அதன் மேல் ஏறிச்செல்கிறேன். என்ன நடந்தாலும், எத்தனை முறை நாம் “பைத்தியக்காரர் அல்லது மத வெறியர்” என்று அழைக்கப்பட்டாலும் எனக்குக் கவலையில்லை.

என் வாழ்க்கை பூராவும் அவர் வழிகாட்டியாய் இருந்து வந்திருக்கிறார்

சகோ.வில்லியம் பிரன்ஹாம் அவர்கள் பேசிய செய்தியிலிருந்து

செய்தி: 62-10-14E ஒரு வழிகாட்டி

107. என் வாழ்க்கை பூராவும் அவர் வழிகாட்டியாய் இருந்து வந்திருக்கிறார். அவர் என்னை ஜீவனுக்கு வழி நடத்தி யிருக்கிறார். அவர்தான் என்னை ஜீவ னுக்கு வழிநடத்தினார். அவரே என் ஜீவன். அவரில்லாமல் எனக்கு ஜீவனே யில்லை. அவரில்லாமல் வேறெதும் எனக்கு வேண்டாம். அவரே எனக்கு எல்லாவற்றிற்கும் எல்லாமாயிருக்கிறார். என் துன்ப நேரத்தில் அவர் என் பக்கத்தில் இருக்கிறார். நேற்று அவர் என்னை ஆசீர்வதித்தார், இன்றைக்கும் அதையே செய்கிறார். வேறெதை நான் எதிர்பார்க்க முடியும்? அவர் என்றென்றைக்கும் மாறா தவராயிருக்கிறார். அவருடைய நாமத்

திற்கு துதியுண்டாவதாக! ஆமென். ஆம், ஐயா. அவர் வாக்குத்தத்தம் செய்துள்ளார், அவர் நிறைவேற்றுவார். அவரே என் ஜீவன், அவரே என் வழிகாட்டி, எல்லாவற்றிற்கும் எல்லாமானவர். அவரை நான் நம்பியிருக்கிறேன். எனக்குக் கடின மான சோதனைகள் நேர்ந்தன. நான் எங்கு சென்றாலும், அவரையே நம்பியிருக்கி றேன், நீங்களும் அவ்வாறே செய்ய வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். பெண் களே, நீங்கள் துணிகளை சலவை செய்யச் செல்லும் போது, அவரையே நம்பியிருங் கள். நீங்கள் கீழே பட்டினத்துக்கு செல்லும் போது அவரையே நம்பியிருங்கள்.

108. காட்டுப் பிரதேசங்களில் செல் வதில் நான் கைதேர்ந்தவன் என்னும் எண்ணம் எனக்கு ஒருமுறை தோன்றிற்று. பாருங்கள், நான் அதிகமாக வேட்டையாடி

யவன். எனவே நான் காட்டில் வழி தவறவே முடியாது என்ற எண்ணம் கொண்டிருந்தேன். என் தாய் பாதி சிவப்பு இந்தியர் எனவே காட்டுக்குச் செல்வதை நான் அதிகம் விரும்பினேன். நான் காட்டில் வழி தவறவே முடியாது, அங்கு நான், எங்கிருக்கிறேன் என்பதை நன்கு அறிவேன் என்று எண்ணியிருந்தேன்.

109. எங்கள் தேன் நிலவின் போது ... என் மனைவியை அவ்விஷயத்தில் ஒரு விதமாக சற்று ஏமாற்றினேன். நான் அவளிடம் "அன்பே, அக்டோபர் 23ம் தேதியன்று நாம் விவாகம் செய்து கொள்வது நல்லது'' என்றேன். அன்று தான் நான் விவாகம் செய்து கொள்ள வேண்டு மென்று கர்த்தர் என்னிடம் கூறியிருந்தார்.

110 ஒரு சிறு தேன் நிலவுக்குச் செல்லலாமென்று நான் தீர்மானித்தேன்.

அதற்காக காசை சேமித்து வைத்திருந் தேன். என் மனைவியை நயாகரா நீர் வீழ்ச்சிக்குக் கொண்டு சென்று, அங்கிருந்து அடிரோன்டாக் மலையின் மேலேறி சற்று வேட்டையாடலாம் என்று தீர்மானித்தேன். நான் மனைவியையும் பில்லியையும் கூட்டிச் சென்றேன். அப்பொழுது பில்லி சிறுவன். அவளை நான் தேன் நிலவுக்குக் கொண்டு சென்றேன். அது வேட்டை பயணமும்கூட. அப்படி செய்வது நல்ல தென்று எண்ணினேன். நான் அவளை மேலே கூட்டிச் சென்றேன்.

111. நான் காட்டு அதிகாரி திரு.டென் டனுக்கு கடிதம் எழுதினேன். நாங்கள் ஹரிக்கேன் மலையின் மேலும் செல்லத் தீர்மானித்திருந்ததால், நான் கடிதத்தில், "திரு. டென்டன் அவர்களே, நான் மலை யின் மேல் வரப்போகிறேன். உங்களுடன்

குளிர் பருவத்தில் கரடி வேட்டையாட விரும்புகிறேன்'' என்று எழுதியிருந்தேன்.

112. அவரும், 'சரி, பில்லி, மேலே வாருங்கள்'' என்று பதில் எழுதியிருந்தார். ஒரு பிரத்தியேக நாளை அவர் குறிப்பிட்டு, "அந்த நாளில் நான் அங்கிருப்பேன்" என்று எழுதியிருந்தார். நானும் மனைவி யும் பில்லியும் ஒரு நாள் முன்னதாகவே அங்கு சென்றுவிட்டோம். அவருடைய அறை பூட்டியிருந்தது. காட்டுக்கு திரும்பிச் செல்லவேண்டுமெனும் எண்ணம் எனக் குள் தோன்றியது.

113. அந்த இடத்திற்கு தான் நானும் சகோ. ஃபிரட் சாத்மனும் அண்மையில் சென்றிருந்தோம். அப்பொழுது பரிசுத்த ஆவியானவர் அங்கு நின்று கொண்டிருப் பதைக் கண்டேன் - மஞ்சள் ஒளி வடிவத்தில் புதரில் அசைந்து கொண்டிருந்

தார். ஃபிரட் அங்கு நின்று கொண்டிருந் தார். பரிசுத்த ஆவியானவர் என்னிடம், "சற்று தனியே வா. நான் உன்னுடன் பேசவேண்டும்" என்றார். நான் சென்ற போது அவர் என்னிடம், "நாளை கவன மாயிரு. அவர்கள், உனக்கு கண்ணி வைத்திருக்கின்றனர்" என்றார். சகோ.ஃபிரட், அது சரியா? அன்றிரவு நான் வெர்மாண்டுக்கு சென்று நூற்றுக்கணக்கான ஜனங்களிடம், "எனக்கு கண்ணி வைக் கப்பட்டுள்ளது. அதை நான் பார்க்கத் தான் போகிறேன். அது எந்தவிடத்தில் என்று தெரியவில்லை'' என்றேன். அடுத்த இரவே அது நிகழ்ந்தது. அவர், "இந்தவிடத்தில் தான் உனக்கு கண்ணி வைக்கப்பட் டுள்ளது'' என்றார். ஆம், ஐயா நான் என்ன செய்ய வேண்டுமென்று அப்பொழுது. பரிசுத்த ஆவியானவர் என்னை வழி தடத்தினார். ஓ. என்னே, அவர் கூறினது

உண்மையாயிருந்தது. உங்களில் அநேகருக்கு அது தெரியும். அதை முழுவதும் கூற எனக்கு நேரமில்லை.

114. அதே விடத்தில் நானும் மனைவியும் பில்லியும் நின்றுகொண்டிருந்த போது, அங்கு குளிரத் தொடங்கினது. திரு. டென்டன் அடுத்த நாள் தான் வருவார். எனவே நான் மனைவியிடம், " அன்பே, ஒரு ஆண் மானை (buck) நாம் வேட்டையாடிக் கொண்டு சென்றால் நலமாயிருக்கும். என்னிடமுள்ள பணத்தை நான் மிச்சப்படுத்த வேண்டும் ஏனெனில் இப்பொழுது தான் நமக்கு விவாகமாகியுள்ளது இன்று வேட்டை கிடைத்தால், குளிர் காலத்திற்கு வேண்டிய மாமிச ஆகாரம் நமக்கு கிடைத்து விடும்'' என்றேன்.

115. அவளும், "சரி, பில்லி, போய் வாருங்கள். ஆனால் காட்டில் இதற்கு முன்பு நான் இருந்ததில்லை என்பதை மாத்திரம் ஞாபகம் கொள்ளுங்கள்'' என்றாள்.

116. நான் அவளிடம், "இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தான் நான் மூன்று கரடிகளை இந்தவிடத்தில் கொன்றேன். அது அந்த பக்கம் மலையின் உச்சியில்" என்று கூறிவிட்டு, "பெரிய ஆண்மான் ஒன்றை வேட்டையாடிக் கொண்டு வருகி றேன். நமக்கு கரடியும் கிடைக்கலாம். மான் நமது குளிர்கால ஆகாரமாயிருக்கும்'' என்றேன். அது மிகவும் நல்லதாக தென் பட்டது. (அந்த குளிர்காலத்தில் நான் வேலையிலிருந்து வீடு திரும்பினவுடன், நானும் மேடாவும் மாலையில் பழங் களைப் பொறுக்குவோம். பில்லி அதை

விற்று வருவான். அந்த காசைக் கொண்டு நாங்கள் நிலக்கரி வாங்குவோம்). நான் அவளிடம், "என் துப்பாக்கியுடன் அங்கு போகப்போகிறேன். அங்கு நிறைய மான்கள் உள்ளன. ஒன்றாகிலும் என் கண்ணில் படும். அதை வேட்டையாடிக் கொண்டு வருவேன். சிறிது நேரத்தில் திரும்பி வந்து விடுவேன்" என்றேன். அவளும், "சரி'' என்றாள்.

117. நான் புறப்படும் போது சற்று குளிராயிருந்தது மூடுபனி இறங்கினால் என்ன நேரிடுமென்று நியூ ஹாம்ப்ஷயர். அல்லது சற்று உயரேயுள்ள நியூ இங்கிலாந்தைச் சேர்ந்த உங்களில் சிலருக்குத் தெரியும். மலையின் மேல் எங்காவது மூடு பனி இறங்கினால், நாம் எங்கிருக்கிறோம் என்று தெரியவே தெரியாது. அவ்வளவு தான். உங்களுக்கு

முன்னால் உங்கள் கையை நீட்டினால், அதைகூட காணமுடியாது. நான் கீழே இறங்கி, முகடை (ridge) கடந்து, மேலேறி னேன். அப்பொழுது ஒரு சிறுத்தையைக் கண்டேன். அதை நாம் வெவ்வேறு பெயரினால் அழைக்கிறோம். அது ஒன்பது அடி நீளம், 150 அல்லது 200 பவுண்டு எடையிருக்கும். அது கடந்து சென்றபோது, துப்பாக்கியை வேகமாக கையிலெடுத் தேன்; ஆனால் அதை சுடுவதற்கு போதிய அளவு வேகமாக எடுக்கவில்லை.

118. அது சென்ற திசையில் இலை களின் அசைவை கவனித்துக் கொண்டே நான் துரத்திச் சென்றேன். இலைகளின் அசைவை என்னால் கேட்க முடிந்தது. அதற்கு நான்கு கால்கள் உண்டு. அதன் அடிச்சுவடுகளிலிருந்து அது இரண்டு கால் மிருகமல்ல என்று அறிந்து கொண்டேன்.

அது மான் அல்ல என்றும் எனக்குத் தெரியும். ஏனெனில் மான் குதித்து ஓடும். ஆனால் சிறுத்தையோ எளிதாக நழுவி விடும். கரடி நடக்கும் போது, காலை உருட்டிக் கொண்டே நடக்கும். எனவே அது சிறுத்தைதான் என்று அறிந்து கொண்டேன், அது மரத்தின் பின்னால் நின்று கொண்டிருந்தது. அதை நான் கவனிக்கவில்லை. ஆனால் நான் பார்த்த மாத்திரத்தில் அது மறைந்து விட்டது.

119. மலையுச்சியில் அது இலைகளை அசைத்துக் கொண்டு போகும் விதத்தையே கவனித்துக் கொண்டிருந்ததால், மூடுபனி இறங்குவதை நான் கவனிக்கவில்லை இந்த சிறுத்தையைப் பின்தொடர்ந்தே பள்ளத் தாக்கின் வழியாகவும் மலையின் மேலும் நான் சென்று கொண்டிருந்தேன். "அதை எப்படியாவது பார்த்துவிடுவேன்'' என்று

எண்ணினேன், நான் உயரமான ஓரிடத்திற்கு ஓடிச் சென்று, சுற்றும் முற்றும் பார்த்து தேடுவேன். ஏதாவது சத்தம் கேட்கிறதா என்று கூர்ந்து கவனிப்பேன். பின்பு கீழே இறங்கி வருவேன். இந்த சிறுத்தை சாமர்த்தியமாக மரத்திற்கு மரம் தாவிச் சென்றதால், மரக்கிளைகள் முறிந்து விழும் சத்தத்தை என்னால் கேட்க முடிந்தது. ஆனால் அதன் அடிச்சுவடுகளை என்னால் பின்தொடர முடியவில்லை.

120. நான் திரும்ப பள்ளத்தாக்குக்கு வந்தபோது, அங்கு ஒரு கிழ ஆண் கரடியை முகர்ந்தேன். "எப்படியாவது அது கிடைத்து விடும்" என்று எண்ணினேன். நான் மறுபடியும் முகர்ந்து நோக்கினேன் நான் சற்று தூரம் சென்று ஏதாவது அடையாளம் தெரிகின்றதா என்று கவனித்தேன், எதையும் என்னால் காணமுடிய

வில்லை. நான் கீழே இறங்கி வந்து, மறுபடியும் மலைக்குச் சென்றேன். அப்பொழுது மூடு பனி இறங்குவதை கவனித்தேன். நான் மறுபடியும் முகர்ந்து நோக்கினேன். அந்த கரடி அங்குதான் எங்கோ இருந்தது. நான், "காற்று இந்தப் பக்கம் அடிக்கிறது, ஆனால் கரடியின் மணம் மறுபக்கத்திலிருந்து வருகிறதே! இருக்காது. நான் கடந்து வந்து விட்டேன். காற்று அந்த பக்கத்திலிருந்து வருகிறது. எனவே நான் முதன் முறையாக கரடி மணத்தை முகர்ந்த இடத்திற்கு திரும்பிச் சென்று அங்கிருந்து வர வேண்டும்'' என்று நினைத்தேன்.

121. நான் திரும்பிச் சென்று கொண் டிருந்த பாதையிலிருந்து பள்ளத்தாக்கைப் பார்த்தபோது, புதர்கள் அசைவதைக் கண்டேன். கறுத்த ஒன்று அங்கு அசைந்

தது. ''அங்கிருக்கிறது'' என்று நினைத்து தோட்டாவை துப்பாக்கியில் வேகமாக நிறைத்து, அசையாது அங்கு நின்று கொண்டிருந்தேன். அது ஒரு பெரிய ஆண் மான் - மிகப்பெரியது. ''இது எனக்கு வேண்டுமென்று எண்ணியிருந்தேன்" என்று நினைத்து அந்த ஆண் மானைச் சுட்டேன்.

122, ''நல்லது" என்று நினைத்தேன். என் கைகளைத் துடைத்து, என் கத்தியை ஆயத்தப்படுத்தி, அதை மறுபடியும் உறையில் போட்டேன். நான், "கர்த்தருக்கு ஸ்தோத்திரம்! கர்த்தராகிய இயேசுவே, உமக்கு நன்றி. குளிர் காலத்திற்கு வேண்டிய மாமிச ஆகாரத்தை எனக்குத் தந்து விட்டீர். கர்த்தருக்கு ஸ்தோத்திரம்' என்று நினைத்துக் கொண்டு துப்பாக்கி யைக் கையிலெடுத்தேன். "நான் பள்ளத்

தாக்கு செல்லட்டும்" என்று எண்ணினேன். அப்பொழுது புயல் வரத்தொடங்கினது. ''இதோ புயல் வருகிறதே, நான் துரிதமாக மேடாவிடம் செல்லட்டும், நான் வேகமாக செல்லவேண்டும்'' என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

123. நான் பள்ளத்தாக்குக்கு மேலே சென்று, என் சிவப்பு 'கோட்'டை கழற்றி னேன். நான் இவ்வாறு பள்ளத்தாக்குக்கு மேலே ஓடினேன். நான் திசை தவறி விட்டேன். "நான் எங்கிருந்து புறப்பட் டேன்?'' என்று யோசிக்கத் தொடங்கி னேன். காற்று வேகமாக அடிக்கத் தொடங் கிவிட்டது மரங்கள் ஒன்றோடொன்று மோதிக்கொண்டன. நான் நேராக ஹரிக் கேன் மலைக்குச்சென்று கொண்டிருக்கி றேன் என்று நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். நான் சற்று நேரம் நின்றேன். எனக்கு

வியர்க்கத் தொடங்கினது. "என்ன நேர்ந் தது? நான் அரை மணி நேரம் முக்கால் மணி நேரமாக சென்று கொண்டிருக்கி றேன், நான் புறப்பட்டு வந்த இடத்தை என்னால் கண்டு பிடிக்க முடியவில் லையே!'' என்று நினைத்துக்கொண்டே மேலே நோக்கினபோது, நான் சுட்ட அந்த மான் அங்கு தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. நான் மீண்டும் அந்த இடத்திற்கே வந்து விட்டேன். ''நான் என்ன செய்தேன்?" என்று வியந்தேன்.

124. நான் மறுபடியும் புறப்பட்டேன். "இந்த முறை எப்படியாவது கண்டு பிடித்துவிடுவேன். நான் சரியாக கவனிக்க வில்லை" என்று நினைத்தேன். நான் ஒவ்வொரு அசைவையும் கூர்ந்து கவ னித்து, தேடிக் கொண்டே சென்றேன். நான் தேடினேன், தேடினேன், மேகங்கள் வரத்

தொடங்கின, பனிப்புயல் வரப்போகின்றது என்று எனக்குத் தெரியும். மூடுபனி கீழே இறங்கியிருந்தது. "இன்னும் சிறிது தூரம் செல்லலாம்" என்று எண்ணியவனாய் நடந்து சென்றேன், சென்றேன், சென்றேன். "மிகவும் வினோதமாயுள்ளதே. இந்த இடத்தை நான் முன்பு கண்டிருக்கிறேனே" என்று நினைத்தேன். நான் பார்த்தபோது, நான் சுட்ட அந்த மான் அங்கு தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. நான் மீண்டும் அதே இடத்திற்கு வந்து விட்டேன் .

125. நான் என்ன செய்து கொண் டிருந்தேன் தெரியுமா? இதை தான் சிகப்பு இந்தியர்கள், 'மரண நடை' (Death walk) என்று அழைக்கின்றனர். பாருங்கள், வட்டம் சுற்றி. சுற்றி அதே இடத்திற்கு வருதல், நான் மிகவும் கைதேர்ந்த வழிகாட்டியென்றும், நான் ஒருபோதும்

வழி தவறவே முடியாதென்றும் எண்ணி யிருந்தேன். யாருமே எனக்கு காட்டில் வழிகாட்டவேண்டிய அவசியமில்லை, எனக்கு எல்லா பாதையுமே நன்றாகத் தெரியும் என்று நினைத்திருந்தேன். பாருங் கள்?

126. நான் மீண்டும் புறப்பட்டேன். "இம்முறை அதே தவறை புரியமாட்டேன்" என்று நினைத்தேன். ஆனால் மறுபடியும் அதே இடத்திற்கு வந்து விட்டேன்.

127. நான் பள்ளத்தாக்குக்கு சற்று மேலே சென்றேன். அப்பொழுது புயல் அடிக்கத் தொடங்கினது. எங்கு பார்த்தா லும் பனி! இருட்டாகி விட்டது. மேடா இரவில் காட்டில் மரித்துப் போவாள் என்று பயந்தேன். ஏனெனில் காட்டில் தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள அவளுக்குத் தெரியாது. பில்லி அப்பொழுது மூன்று

வயது சிறுவன். "அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்" என்று பயந்தேன். நான் சிறிது அடி எடுத்து வைத்தபோது, பாசி குளத்தில் கால் வைத்துவிட்டேன். "எங்கு பார்த்தாலும் மூடுபனி. எதையும் என்னால் காண முடியவில்லையே'' என்று நினைத்தேன்.

128. சாதாரணமாக இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில், யாராகிலும் என்னுடன் இருந்திருப்பார்களானால், நான் ஓரிடத்தை அடைந்து, புயல் தீரும் மட்டும் ஒரிரண்டு நாட்கள் அங்கேயே தங்கியிருப்பேன். நான் சுட்டுக் கொன்ற மானை அறுத்து, சமைத்து புசித்து, இதைக் குறித்து கவலையேபடாமல் இருந்திருப்பேன். ஆனால் என் மனைவியும் பிள்ளையும் காட்டில் மரிக்கும் தருவாயில் உள்ளபோது. என்னால் அப்படி செய்ய முடியாது.

129. எனவே "என்ன செய்யலாம்?'' என்று யோசிக்கத் தொடங்கினேன். நான் சற்று தூரம் நடந்து சென்றேன். 'நான் முதல் பள்ளத்தாக்கை கடந்து வந்தபோது, காற்று என் முகத்தில் அடித்தது. எனவே நான் இந்த வழியாகத் தான் வந்திருக்க வேண்டும். இந்த வழியில் தான் நான் செல்ல வேண்டும்'' என்று யோசித்தேன். நான் கணவாய்களின் வழியாக அலைந்து திரிந்தேன். ஆனால் நான் எங்கிருக்கிறேன் என்று அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. எனக்கு திகில் உண்டானது. "பில், ஒரு நிமிடம் பொறு. நீ காணாமற் போக வில்லை'' யென்று என்னிடமே நான் பொய் சொல்ல முயன்றேன். அப்படி நீங்கள் பொய் சொல்ல முடியாது. உங்கள் உள்ளான மனச்சாட்சி நீங்கள் தவறென்று உங்களிடம் கூறும்.

130 நீங்கள், "நான் இரட்சிக்கப்பட்டிருக்கிறேன், நான் சபைக்குச் செல்கிறேன்" என்று கூறலாம். மரணப்படுக்கை வரும் வரை காத்திருங்கள். காரியம் வித்தியாசமாயுள்ளதென்று அப்பொழுது அறிந்து கொள்வீர்கள். உங்கள் மனச்சாட்சி - உங்களுக்குள் இருக்கும் ஒன்று - நீங்கள் தவறென்று உங்களிடம் கூறும். பாருங்கள்? நீங்கள் மரித்துப் போனால், பரிசுத்தமுள்ள தேவனை உங்களால் சந்திக்க முடியாது என்று உங்களுக்கு தெரியும். கடந்த இரவு நாம் பார்த்த விதமாக, அவருக்கு முன்பாக நிற்க, பரிசுத்த தேவதூதர்களும் கூட தங்கள் முகங்களை மறைக்க வேண்டியதாயுள்ளது. இயேசு கிறிஸ்துவின் இரத்தம் உங்களை மறைக்காமல் போனால், நீங்கள் எப்படி அவர் சந்நிதியில் நிற்க முடியும்?

131. ''நான் எப்படியாகிலும் வழி கண்டுபிடித்து விடுவேன்" என்று நினைத்த வாறே, காட்டில் நடந்து செல்லத் தொடங் கினேன். அப்பொழுது ஏதோ ஒரு சத்தம் கேட்கத் தொடங்கினது. எனக்கு பயமுண் டாயிற்று. 'இப்படியே செய்தால், நான் துண்டு துண்டாகப் போய் விடுவேன்'' என்று எண்ணினேன். காட்டில் பாதை தவறிய மனிதனுக்கு அது தான் நேரிடும். அவன் துண்டு துண்டாகப் போய் விடுவான். அவன் துப்பாக்கியை எடுத்து தன்னை சுட்டுக் கொள்வான். அல்லது ஒரு குழியில் விழுந்து காலை ஒடித்துக் கொண்டு, அங்கேயே விழுந்து மரித்துப் போவான். "நான் என்ன செய்வேன்?'' என்று நினைத்துக் கொண்டே நடந்து செல்லத் தொடங்கினேன்.

132. அப்பொழுது ஒரு சத்தம், "ஆபத்துக் காலத்தில் நான் அனுகூலமான துணை" என்று சொல்லிக் கொண்டே யிருப்பதை நான் கேட்டேன். நான் நடந்து கொண்டே சென்றேன்.

133. "இப்பொழுது எனக்கு பயம் சற்று தெளிந்து விட்டது. ஒரு சத்தம் என்னுடன் பேசுகின்றது'' என்று நினைத்து நடந்து செல்லத் தொடங்கினேன் அந்த சத்தம் "வ்யூ, வ்யூ, வ்யூ' என்னும் விசில் ஓசையை உண்டாக்கியது, சற்று முன்பு தான், நான், 'பில்லி, நீ காணாமற் போகவில்லை. நீ எங்கிருக்கிறாய் என்று உனக்குத் தெரியும். நீ காணாமற் போகவே முடியாது. நீ சிறந்த வேட்டைக்காரன். நீ காணாமற் போகவே முடியாது'' என்று பெருமையடித்துக் கொண்டு என்னிடமே பொய் சொல்லிக் கொண்டேன்.

134, அவ்வாறு நாம் பொய் சொல்லமுடியாது. ஏனெனில் இங்கு ஒரு சிறிய சக்கரம் சுழன்று, "நீ வழி தவறி விட்டாய். அது உனக்குத் தெரியும்' என்று சொல்லும்.

135. "நான் வழிதவறவில்லை. நான் எப்படியாவது வழி கண்டு பிடித்து விடுவேன்'' என்று நினைத்துக் கொண்டே நடந்து சென்றேன். காரியங்கள் வினோத மாகத் தொடங்கின, காற்று அடித்து, பனி இங்கும் அங்கும் பறக்கத் தொடங்கினது. என் மனைவியையும் பிள்ளையையும் நினைக்கத் தொடங்கினேன்

136. மறுபடியும் , "ஆபத்துக் காலத்தில் நான் அனுகூலமான துணை'' என்னும் சத்தத்தை நான் நேரடியாகக் கேட்டேன். அப்பொழுது நான் ஒரு போதகராக,

இக்கூடாரத்தில் பிரசங்கம் செய்யும் போதகராக இருந்தேன்.

187. " என்ன செய்யலாம்?" என்று நினைத்தேன். நான் நின்று சுற்றும் முற்றும் பார்த்தேன். மூடுபனி முழுவதுமாக இறங்கி விட்டது. அவ்வளவுதான். வேறொன்றும் செய்ய முடியாது. "என்ன செய்யலாம்?" என்று திகைத்தேன் நான், "ஐயா, நான் வாழத் தகுதியற்றவன். எனக்கு அதிக தன்னம்பிக்கை இருந்தது. நான் பெரிய வேட்டைக்காரன் என்று எண்ணியிருந்தேன். ஆனால் நான் அப்படியல்ல" என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

138. சகோதரனே, நான் எப்பொழுதும் அவரையே நம்பியிருக்கிறேன். துப்பாக்கி சுடுதலில் நான் அநேக சாதனைகள் புரிந்திருக்கிறேன். மீன் பிடிப்பதிலும் நான்

ஒன்றுமற்றவன். ஆனால் நான் எப்பொழு தும் அவரையே நம்பியிருக்கிறேன். சுடுவதிலும் நான் ஒன்றுமற்றவன். ஆனால் அவரோ நான் உலக சாதனைகள் புரியும்படி செய்திருக்கிறார். பாருங்கள்? எழுநூறு, எண்ணூறு கெஜ தூரத்திலிருந்து நான் மானைச் சுட்டுக் கொன்றிருக்கிறேன். ஒரு குறி கூட தவறாமல், முப்பந்தைந்து மிருகங்களைக் கொன்றிருக்கிறேன். அப்படிப்பட்ட சாதனைகளை நீங்கள் எங்காகிலும் படித்ததுண்டா? நானல்ல, அவரே. அவரை நான் நம்பியிருக்கிறேன்.

“என்ன செய்வது?'' என்று திகைத் தேன்.

139. அப்பொழுது அந்த சத்தம் அருகில் வரத் தொடங்கினது: "ஆபத்துக் காலத்தில் அனுகூலமான துணை. அனுகூல மான துணை".

140. ''கர்த்தர் என்னுடன் பேசுகின் றாரா?'' என்று நினைத்தேன். நான் தொப் பியைக் கழற்றினேன். நான் உலாவும் காவலர் (Patrol) தொப்பியை அணிந்து கொண்டிருந்தேன். ஒரு சிவப்பு கைகுட்டை அதில் சுற்றப்பட்டிருந்தது. என் தொப் பியை கீழே வைத்தேன். என் கோட்டை கழற்றினேன். அது நனைந்திருந்தது. அதை கீழே வைத்து விட்டு, துப்பாக்கியை மரத்தில் சாய்த்து வைத்தேன். நான் ''பரலோகப் பிதாவே, என் திறனுக்கு மீறின நிலைக்கு வந்து விட்டேன், என்னுடன் பேசும் ஒரு சத்தத்தைக் கேட்கிறேன். அது நீர் தானா?' என்றேன். நான், "நான் ஒரு வேட்டைக்காரன் அல்லவென்று உம்மிடம் ஒப்புக்கொள்ளப் போகிறேன். என் வழியை என்னால் கண்டுபிடிக்க முடிய வில்லை. எனக்கு நீர் உதவி செய்ய வேண்டும். எனக்கு அதிகம் தெரியும்

என்றும், நான் காட்டில் வழி தவறவே மாட்டேன் என்றும் நினைத்து இப்படிப் பட்ட காரியங்களைச் செய்ததால் நான் இனிமேல் வாழத்தகுதியற்றவன். ஆண்டவரே, நீர் எனக்குத் தேவை. என் மனைவி நல்லவள். என் குழந்தை - அவனுடைய தாய் மரித்து விட்டாள். இவள் அவனுக்குத் தாயாக இருக்க முயல்கிறாள், அவளை இப்பொழுது தான் நான் விவாகம் செய்தேன். அவளும் குழந்தையும் காட்டில் இருக்கின்றனர். இருவரும் இன்றிரவு மரித்து விடுவார்கள். அந்த காற்று உஷ்ணத்தை பூஷ்யத்துக்கு கீழே பத்து டிகிரிக்கு கொண்டு வந்து விடும். அந்த குளிரில் எப்படி உயிர் வாழ்வதென்று அவர்களுக்குத் தெரியாது, இன்றிரவு அவர்கள் மரித்து விடுவார்கள், தேவனே, அவர்கள் மரிக்க விட்டு விட வேண்டாம். என்னை அவர்களிடம் கொண்டு சேர்ப்பீராக!

அப்பொழுது அவர்கள் மரிக்காமல் பாதுகாத்துக் கொள்வேன். நான் பாதை தவறி விட்டேன். தேவனே, நான் பாதை தவறி விட்டேன்! என் வழியை என்னால் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. எனக்குதவி செய்ய மாட்டீரா? என் சுயநல போக்கை மன்னியும். உம்மையன்றி என்னால் ஒன்றும் செய்ய இயலாது, நீரே என் வழிகாட்டி. ஆண்டவரே, எனக்குதவி செய்யும்" என்று ஜெபித்தேன்.

141. நான் எழுந்து நின்று, " ஆமென்' என்றேன். என் கைகுட்டையையும் என் 'கோட்'டையும் கையிலெடுத்துக் கொண் டேன், தலையில் தொப்பியை அணிந்து கொண்டேன். என் துப்பாக்கியை கையி லெடுத்தேன் நான், ''எனக்குத் தெரிந்த வரை சிறந்தவழியில் நான் நேராகச் செல்லப் போகிறேன. நான் வட்டம் சுற்றி

சுற்றி அதே இடத்திற்கு வந்து கொண் டிருக்கிறேன். தேவனாகிய கர்த்தாவே, என் வழிகாட்டியே. நீர் காண்பிக்கும் வழியில் நான் செல்வேன்" என்றேன்.

142. நான் இந்த வழியில் நடந்து செல்லத் தொடங்கினேன். நான், "இதுதான் சரியான வழி. இந்த வழியில் நேராகச் செல்லப் போகிறேன். நான் வழி மாறப்போவதில்லை. இந்த வழியில் நேராகச் செல்லப் போகிறேன்'' என்று தீர்மானித்தேன். அந்த வழியில் சென்றிருந் தால், தான் கனடாவை அடைந்திருப்பேன். பாருங்கள்?

143. அப்பொழுது யாரோ ஒருவர் என் தோளைத் தொடும் போன்ற உணர்வு எனக்கு ஏற்பட்டது. அது ஒரு மனிதனின் கையைப் போல் தோன்றினது. நான் திரும்பிப் பார்த்தேன். யாரும் அங்கு நின்று

கொண்டிருக்கவில்லை, "இது என்ன?" வென்று அதிசயமுற்றேன், நான் கூறுவது உண்மை. வேதாகமம் எனக்கு முன்னால் உள்ளது, என் வழிகாட்டியும் நியாயா திபதியுமாகிய தேவன் இங்கு பிரசன்ன ராயிருக்கிறார். நான் மேலே நோக்கினேன், அப்பொழுது இந்த பக்கத்தில் மூடுபனி மறைந்து, ஹரிக்கேன் மலையின் மேலுள்ள கோபுரத்தை என்னால் காண முடிந்தது. எனக்கு வேட்டைத் திறன் இருந்த போதிலும், இவ்வளவு நேரமாக அந்த கோபுரத்தை விட்டகன்று சென்று கொண் டிருந்தேன். அப்பொழுது மாலை நேரமாகி விட்டது. நான் திரும்பி, அந்த திசையை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினேன். நான் தொப்பியைக் கழற்றி கைகளையுயர்த்தி, 'தேவனே, எனக்கு வழி காட்டும். நீரே என் வழிகாட்டி'' யென்று ஜெபித்தேன்.

144. நான் நடக்கத் தொடங்கினேன். நான் செங்குத்தான பாறைகளின் மேல் ஏறிச்செல்ல வேண்டும் அப்பொழுது இருட்டாகி விட்டது. மான்கள் என் முன்னால் துள்ளி ஓடின. நான் எதையும் யோசனை பண்ணாமல், அந்த கோபுரத்தை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினேன்,

145. அந்த கோபுரத்தை நான் அடைந்து விட்டால் - வசந்த காலத்தில் நானும் திரு.டென்டனும் தொலைபேசி கம்பிகளை அங்கு நாட்டினோம். ஹரிக் கேன் மலையிலிருந்து கீழே மூன்றரை நான்கு மைல்கள் வரை நாங்கள் ஒரு பாதையில் அந்த கம்பிகளை நாட்டினோம். ஆனால் பனியின் காரணமாக அந்த பாதை கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. காற்று பாலமாக வீசினது. இருட்டாகி விட்டது. பனியும் பெய்து கொண்டிருந்ததால்,

எங்கிருக்கிறோம் என்றே தெரியவில்லை. நான் செய்யக்கூடிய ஒன்றே ஒன்று ... நான் ஒரே பாதையில் மலையின் மேலேறிக் கொண்டிருந்தேன். அந்த கோபுரத்தை அடைய ஆறு மைல் தூரம் இருந்தது. நான் கோபுரத்தைக் காணும் அளவிற்கு, ஆறு மைல் தூரம் வரைக்கும் மூடுபனி மறைந் தது என்பதைக் குறித்து சற்று யோசித்துப் பாருங்கள்!

146. நான் ஒரு கையில் துப்பாக்கி யைப் பிடித்துக் கொண்டு, மற்ற கையை உயர்த்தினவாறே, அந்த தொலைபேசி கம்பியைத் தேடி நடக்கத் தொடங்கினேன், அந்த தொலைபேசி கம்பி திரு.டென்ட னின் அறையிலிருந்து மரங்களின் வழி யாக கீழே கொண்டு வரப்பட்டிருந்தது. அவர் தம் மனைவியிடம் மலையிலிருந்து பேசுவதற்காக இந்த ஒழுங்கு செய்யப்

பட்டிருந்தது. அந்த தொலைபேசி கம்பியை நாட்ட அவருக்கு நான் வசந்த காலத்தில் உதவி செய்தேன், நான் கையை உயர்த்தினவாறு, 'தேவனே, அந்த கம்பியை நான் தொடும்படி செய்யும்'' என்று ஜெபித்தேன். கையையுயர்த்திக் கொண்டேயிருந்தால் அது இரணமாகி விட்டது. அதிக களைப்பும் ஏற்பட்டது. அதை என்னால் உயர்த்திக் கொண்டே யிருக்க முடியவில்லை. எனவே துப்பாக் கியை இந்த கையில் பிடித்து மறு கையையுயர்த்தினேன். அந்த தொலைபேசி கம்பியை காணத் தவறக்கூடாது என்பதற் காக, இரண்டு அடி பின்னால் எடுத்து வைத்து, கையையுயர்த்தி, நடக்கத் தொடங் குவேன். இப்படியாக நடந்து கொண்டே சென்றேன். இருட்டாகி விட்டது. காற்று பலமாக அடிக்கத் தொடங்கினது. நான் ஒரு மரக்கிளையை பிடித்து, "இது தான்''

என்பேன், பார்த்தால் அது தொலைபேசி கம்பியாயிருக்காது.

147. என்னால் முடியாது என்று முயற்சியை கைவிட எத்தனித்த நேரத்தில் என் கை ஏதோ ஒன்றின் மேல் பட்டது. ஓ, என்னே! நான் காணாமற் போனபோது, கண்டுபிடிக்கப்பட்டேன். அந்த தொலை பேசி கம்பியை நான் இறுகப் பிடித்துக் கொண்டேன். நான் துப்பாக்கியை கீழே வைத்து விட்டு. தொப்பியை கழற்றி, அங்கு நின்று, "ஓ, தேவனே, காணாமற் போன பிறகு கண்டு பிடிக்கப்படும் போது, எத்தகைய நல்லுணர்வு ஏற்படுகின்றது! இந்த தொலைபேசி கம்பியின் மறு முனையை அடையும் வரை இதை நான் விடமாட்டேன். நான் இறுகப் பிடித்துக் கொள்வேன். அது என்னை என் அருமையானவர்களிடம் வழி நடத்திச்

செல்லும். அங்கு என் மனைவியும் குழந்தையும் நான் எங்கிருக்கிறேன் என்று அறியாமல் திகைத்து, தீ மூட்டுவது எப்படியென்று அறியாமல், என்ன செய்வ தென்று பதறிப் போயிருப்பார்கள். காற்று பலமாக அடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. மரக்கிளைகளும் முறிந்து விழுந்திருக்கும்'' என்றேன். அந்த கம்பியை நான் விடவே யில்லை. அதை இறுகப் பிடித்துக் கொண் டேன். அது என் அருமையானவர்கள் இருந்த இடத்திற்கு என்னை வழிநடத் தினது.

148. அது ஒரு பயங்கரமான அனுபவம். காணாமற் போன நான் மீண்டும் என் வழியைக் கண்டு பிடித்தது ஒரு பெரிய அனுபவம். ஆனால் அது அவ்வளவு முக்கியமல்ல. ஒரு நாள் நான் பாவத்தில் மூழ்கி காணாமற் போனேன்.

ஏதோ ஒன்றைக் கண்டுபிடிக்க நான் ஒவ்வொரு சபைக்கும் சென்றேன், நான் ஏழாம் நாள் ஆசரிப்போரிடம் சென்றேன். அவர்கள், ''ஓய்வுநாளைக் கைக்கொள். மாமிசம் புசிப்பதை நிறுத்தி விடு" என் றனர். நான் முதலாம் பாப்டிஸ்டு சபைக்குச் சென்றேன். அவர்கள், "நீ எழுந்து தின்று, தேவனுடைய குமாரனாகிய இயேசு கிறிஸ்துவை விசுவாசிப்பதாக அறிக்கை யிடு. அப்பொழுது நாங்கள் உனக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுப்போம்" என்றனர். அங்கெல்லாம் ஒன்றுமேயில்லை. ஆனால் ஒரு சிறிய நிலக்கரி கொட்டிலில் என் கரங்களையுயர்த்தி ஜெபித்த போது, நான் ஏதோ ஒன்றைப் பிடித்துக் கொண்டேன். அதை இப்படி கூறலாம் - ஏதோ ஒன்று என்னைப் பிடித்துக் கொண்டது. அது தான் ஜீவ கம்பி (Life Line), வழிகாட்டி. அவர் இது வரைக்கும் என்னைப் பாதுகாப்பாக

நடத்திக் கொண்டு வந்திருக்கிறார். அந்த கம்பியிலிருந்து என் கையை நான் எடுத்து விடப்போவதில்லை. என் கரங்களால் அவரைப் பிடித்து கொண்டிருக்கிறேன் பிரமாணங்கள், கோட்பாடுகள், ஸ்தாபனங் கள் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யட் டும். நானோ வழிகாட்டியை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். எனக்கு விலையேறப்பெற்றதாயுள்ள இப்பூமியி லுள்ள அனைத்தும், பரலோகத்திலுள்ள அனைத்தும் இக்கம்பியின் முடிவில் தான் உள்ளன. இவ்வளவு தூரம் அவர் என் னைப் பாதுகாப்பாக கொண்டு வத்திருக் கிறார். எஞ்சயுள்ள வழியில் செல்வதற்கும் நான் அவரையே நம்பியிருக்கிறேன். "பரிசுத்த ஆவியாகிய அவர் வரும் போது, உங்களை எல்லா வெளிச்சத்திற்கும் நடத் துவார்."

149. நண்பர்களே, அந்த பரிசுத்த ஆவியானவர் இன்று நான் உள்ள நிலை வரைக்கும் என்னை வழி நடத்திக் கொண்டு வந்திருக்கிறார். அவர் என்னை இந்நிலைக்கு கொண்டு வந்திருக்கிறார். அவரை நான் மகிழ்ச்சியுடன் உங்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கிறேன். இவ்வுல கிற்கும், மேலேயுள்ள மறு உலகிற்கும், அவர் ஒருவர் மாத்திரமே வழிகாட்டியென அறிந்திருக்கிறேன். நான் வேட்டைக்குச் செல்லும் போது அவரே எனக்கு வழிகாட்டி. நான் மீன் பிடிக்கச் செல்லும் போது, அவரே எனக்கு வழிகாட்டி. யாருடனும் நான் பேசும் போதும் அவரே எனக்கு வழிகாட்டி. நான் பிரசங்கம் செய் யும் போது, அவரே எனக்கு வழிகாட்டி, நான் உறங்கும் போது, அவரே எனக்கு வழிகாட்டி.

150. நான் மரிக்கும் போது, அவர் அந்த நதியில் நின்று கொண்டு, என்னை அதன் வழியாக வழிநடத்துவார். நான் பொல்லாப்புக்குப் பயப்படேன். தேவரீர் என்னோடே கூட இருக்கிறீர்... உமது தடியும் என்னைத் திருத்தி, நதியைக் கடக்க வழி நடத்தும்.